

Проблема змінника

Володимир Марченко

Кривавий Джек, відстрілюючись від поліцейських, що насідали, біг по вузьких вуличках з їхніми горами сміт-тя і всілякої іншої погані. Він не знав, що попереду на нього чекає кілька машин з готовими стріляти охоронцями порядку.

І цієї миті у двері подзвонили.

Чортихаючись, я натиснув кнопку "Stop" на пульті дистанційного керування видака і пішов відкривати.

На порозі стояв якийсь незнайомий дідок з рум'яними щоками та пухнастою бородою. Його огортала аура бадьорості, в якій вгадувалися аромати хвої, апельсинів та гарної зубної пасти.

— Дозвольте?

І, не чекаючи відповіді, він увійшов до передпокою, акуратно витер ноги в білих валянках об половик, а по-тім подався прямо до кімнати. Я невпевнено поплентався за ним, дивуючись, як у таку капосну та брудну пого-ду старий зумів зберегти валянки такими чистими. Причому навіть без калош.

— Дозвольте... Не розумію... — промимрив я, падаючи в обійми улюбленого продавленого крісла.

— Я прийшов до вас, щоб запропонувати стати Дідом Морозом, — без усіляких еківоків і вступів заявив старий.

— Підхалтурити чи що, в школах на ранках? — спробував уточнити я.

— Ні, справжнісіньким Дідом Морозом. Вручати дітям подарунки, про які ті мріяли цілий рік. читати їхні лис-ти, вигадувати нові новорічні чудеса, їздити на симпозіуми до Санта Клауса або там Пера Ноеля... Загалом, я пропоную вам стати справжнісіньким казковим Дідом Морозом.

— Я все зрозумів. Ви, напевно, з якоїсь газети чи радіостанції і проводите новорічний конкурс, — здогад, що прийшов на думку, додав моему голосу впевненості.

— А які у вас призи та хто у вас спонсором?

По обличчю дідка пробігла тінь.

— Ні, ні, я пропоную вам стати справжнісіньким Дідом Морозом, дуже серйозно заявив він. — І ніякі радіоста-нції тут ні до чого.

— Тобто, чарівником?... — Тепер у моему голосі відчувалася грайливість. — Наскільки я розумію, це одна із пре-рогатив Діда Мороза. Я що, теж творитиму чудеса?

Мені вже було смішно.

— А як же. Усі честь по честі.

Він озирнувся по моїй квартирці, і раптом посеред килима піднялася ялинка, вся в іграшках, гірляндах і вог-никах, які відразу почали перемигувати, хоча ніякого проводу підключення до мережі я не бачив.

— Наведений гіпноз, — випалив я навмання.

Тоді зовсім несподівано запрацював телевізор, хоча старий ніяк не міг скористатися пультом, що лежав біля крісла. Кривавий Джек спіткнувся, і тільки це врятувало його від поліцейського снайпера. Цей бойовик я бачив разів десять і знав, що зараз бандит перекоотиться за сміттевий бак і почне відстрілюватися, хоч його вже ніщо не врятує. Але раптом Джек злетів у сіре небо, а на поліцейські машини посипався дощ яскравого конфетті. Те-левізор, який давно вже барахлив, радував око яскравістю фарб. Невловимий Кривавий Джек перекидався в небі з голубами, а поліцейські, кинувши зброю, заплескали в долоні в ритмі "Макарени".

— Тим паче гіпноз, — переконано показав я в телевізор пальцем. Кінескоп уже чорт знає скільки барахлить, а фільм я бачив разів десять.

— Тепер на всіх копіях, у всьому світі цей бойовик закінчуватиметься саме так, — сказав дідок, і я йому чомусь повірив.

— То чому б вам одразу не переробити всі бойовики чи взагалі знищити всю кінохалтуру?

— Бачите, кожне диво вимагає віддачі якоїсь частки власного щастя. Зазвичай нас, Дідів Морозів, вистачає на рік, і до кінця року ми шукаємо нову людину, здатну обійняти цю нелегку посаду. Дідом Морозом може стати не кожен. Для цього потрібні спеціальні дані. І вони у вас є.

"Дивно. Ніколи особливих талантів за собою не помічав. Не співаю, не вмю грати навіть на балалайці, вірші кинув писати ще в тринадцять років," — розмірковував я.

— Все це буде, — заспокоїв мене гість, для якого всі мої сумніви таємницею, мабуть, не були.

— Ви чуйні, не здатні на підлість, добрі, причому по-справжньому. Це досить рідкісне поєднання. Ви самотні, не пов'язані зобов'язаннями, досить легкі на підйом. І вірите в казки, — лукаво підморгнув він.

— Все так — непрактичний, надмірно довірливий, дві ліві руки ростуть не звідти... Так що бути Дідом Морозом саме підходяще для мене заняття, — з'ехидничав я.

— Ось бачите. І ви, напевно, погодитеся з тим, що досі ваше життя нікому радості не приносило, навіть вам, а тепер ви обдаруєте щастям стільки дітей...

- Своїм, зауважте, - щось змусило сухо сказати мене.

— Так, власним і не пережитим, і невідомим, — серйозно зауважив гість. — Тільки ось кому воно буде потрібно через рік, коли ви, просидівши в цьому кріслі і витріщаючись в екран, помрете, так ним і не скориставшись.

— То чому ж я помру?

До справжнього переляку справа не дійшла, було бажання сперечатися. Я навіть не обурився.

— Важко сказати. Може, нещасний випадок у ванній, коротке замикання, несвіжі консерви... Все, що завгод-но. А всі запаси вашого щастя так і залишаться незатребуваними.

"Виходить, через рік я помру". — я знову повірив своєму несподіваному візитерові.

— А що станеться, якщо за рік я не знайду собі змінника?

Старий навіть обличчям змарнів.

- За сьогодні ви третій, до кого я приходжу зі своєю пропозицією. Вчора я був у Пітері, десь із тиждень тому - в Іркутську, зараз от у Дніпропетровську... Змінника ми починаємо шукати вже з листопада, коли в магазинах починають продавати новорічні іграшки... І знайти його потрібно числа до 25 грудня, коли починаються ялинки. Якщо ви відмовитеся, я не ображусь. У цьому місті маю ще три адреси.

Він підвівся зі стільця і, човгаючи білими валянками, пішов до дверей.

У вікно я бачив, як він переходить двір, лавіруючи між калюжами, і прямує до тролейбусної зупинки.

Я навіть відчинив вікно, збираючись крикнути, щоб він повернувся, але, поки порався з несподівано тугою засувкою, старий зник за рогом.

А під ранок пішов чудовий, розкішний, по-справжньому новорічний сніг, закривши білим покривалом увесь бруд.